

וכן שתי הלחם הבאות מן הישן הרי הן כשרות, אלא שחיסר מצוה.⁽⁹⁾

ומפרשת הגמרא:

עומר שהוא כשר אפילו מן הישן, הוא משום דכתיב [ויקרא ב יד]: "ואם תקריב מנחת בכורים [מנחת העומר] לה', אביב קלוי באש גרש כרמל תקריב את מנחת בכוריך", ולשון "תקריב" בא לרבות: תקריב מכל מקום, ואפילו מן התבואה הישנה שבעלייה.⁽¹⁰⁾

שתי הלחם שהם כשרים אפילו מן הישן, הוא משום דכתיב [ויקרא כג טז]: "עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום והרבתם מנחה חדשה לה'. ממושבתיכם

תביאו לחם תנופה שתיים, שני עשורונים, סולת תהיינה, חמץ תאפינה, בכורים לה", ולמדנו מפסוק זה שני דינים:

א. "ממושבתיכם תביאו" ולא מן חוצה לארץ.⁽¹¹⁾

ב. "ממושבתיכם תביאו" ואפילו מן התבואה הישנה שבעלייה.

ומקשינן עלה: האיך נלמד מאותו פסוק שאפילו מן העלייה כשר, הא אפיקתיה [הרי כבר דרשנוהו לענין חוצה לארץ]?!?

ומשנינן: אמר קרא "תביאו" מכל מקום, ואפילו מן העלייה.

אלא שחיסר מצוה; וראה בזה ב"כסף משנה" תמידין ומוספין ח ב.

10. א. כתב ברש"י מכתב יד: ותנא דפסיל, יליף טעמא מ"ראשית קצירכם", והאי "תקריב" מפיק ליה: "תקריב" ואפילו בשבת, "תקריב" ואפילו בטומאה, כדרשינן לעיל בפרק רבי ישמעאל; והוא לעיל עב א, בברייתא שם; אך בתוספות שם מבואר, שדרשה זו — לענין שבת וטומאה — לאו דוקא, כי ממקום אחר הוא נלמד כמבואר שם בעמוד ב; [ומיהו בברייתא שם ילפינן מ"תקריב" עור דינים אחרים, ראה שם].

ב. הנה בברייתא שם ילפינן לה מריבוי לשון "תקריב" שהוא נכפל בפסוק, ולפי זה מסתבר שאף כאן מריבוי "תקריב" ילפינן לה; וקצת סותר לזה לשון רש"י: תקריב, משמע מכל מקום, וראה סוף הברייתא שם.

11. אפשר, שכל זה הוא מגוף הברייתא, שאם לא כן מנין שהוא דורש כן, והרי בהמשך מביאה

משמע, חרץ מהנך דתניא "לא יביא, ואם הביא כשר"; וראה עוד ב"שיטה מקובצת", וב"כסף משנה" תמידין ומוספין ח ב.

9. א. יש לבאר, על פי מה שכתב הרמב"ן אמור כג טו, לבאר את ענין העומר ושתי הלחם: והנה טעם הפרשה, שיתחיל לספור בתחילת קציר שעורים, ויביא ראשית קצירו כרמל מנחה לשם, ויקריב עליו קרבן; וישלים מספרו בתחילת קציר חטים כעלות גדיש בעתו, ויביא ממנו סולת חטים מנחה לשם, ויביא קרבן עליו.

ומבואר מזה דעומר ושתי הלחם יסוד דינים הוא להביא מבכורי ראשית קצירו מנחה לה' [והוא כעין מצות בכורים שמביא כל אחד משדה; וב"קרבן ראשית" כללה התורה בכורים עם שתי הלחם], ולפי זה אם מביא מן הישן, חסר כל ענין מצות הבכורים שבעומר ושתי הלחם, והיינו "אלא שחיסר מצוה".

ב. יש לדקדק בלשון הברייתא שלא אמרה: "עומר ושתי הלחם הבאות מן הישן כשרים,